

I. Tư Quy n l c và Ti n b c – M u s chung c a nh ng ch đ đ c tài

Không có gì là quá đáng n u nói r ng th k XX là th k c a nh ng cu c “Cách m ng”. Nh ng cu c cách m ng khoa h c k thu t, cách m ng văn hóa ngh thu t, và nh ng cu c cách m ng giành đ c l p c a các n c thu c đ a ph n l n đ u th k XX. Th k “Cách m ng” này đã làm thay đ i toàn b th gi i và nhân lo i. Nh ng cu c cách m ng khoa h c k thu t đã đem đ n nh ng s n ph m khoa h c k thu t h u ích đ ph c v đ i s ng con ng i t t h n. Nh ng cu c cách m ng văn hóa ngh thu t đã phá b nh ng h t c, phong cách b o th đ đ m đ n cho nhân lo i nh ng món ăn tinh th n, nh ng cái đ p mà nh ng tr ng phái b o th không có đ c. Còn nh ng cu c cách m ng giành đ c l p c a các n c thu c đ a đã h huy t ch nghĩa th c dân và đem T Do và Dân Ch đ n cho ng i dân nh ng qu c gia thu c đ a.

Mãnh l c c a ti n quy n

Nh ng t ng nhân lo i s không còn th y nh ng cu c cách m ng hay nh ng phong trào cách m ng vĩ đ i đ đòi T Do và Dân Ch trong th k XXI này. B i l , m t khi ch nghĩa th c dân chuyên đi áp b c và bóc l t đã b “h huy t” thì nh ng cu c “cách m ng” đòi T Do và Dân Ch cũng không còn đ t đ đ ng v o. Nh ng qu là r t sai l m v i suy nghĩ trên đây.

Ngày nay, tuy ch nghĩa th c dân đã m yên m đ p nh ng không có nghĩa là “áp b c và bóc l t” cũng đ c ch n theo ch nhân c a nó. Ngay sau khi nh ng ch đ bù nhìn do ch nghĩa th c dân đ ng lên đ cai tr ng i b n đ a s p đ thì tên đ y t đ t “áp b c và bóc l t” đã quay 180 đ và nhanh chân ch y theo ng i ch nhân m i đ ti p t c hoành hành. Không quá khó khăn đ nh n ra v ch nhân m i c a tên đ y t đ t “áp b c và bóc l t” này. Vâng. Đó là các ch đ đ c tài. Dù là ch đ đ c tài ở châu Âu, ở châu Phi, ở châu Á, hay ở châu M – nh ng ch đ đ c tài đ u r t đ nh n ra b i chúng đ u có m t m u s chung. Vâng. M u s chung c a nh ng ch đ đ c tài là Quy n l c và Ti n b c.

Quy n l c. Có th nói r ng lãnh đ o c a nh ng ch đ đ c tài là nh ng ông vua c a th i hi n đ i. Vì cái gh quy n l c, nh ng lãnh đ o c các ch đ đ c tài luôn tìm m i cách đ ng i, đ tr v ng trên cái gh quy n l c c a mình. Chúng s n sàng nâng đ b n vô l i nh ng có máu gian manh hay l p bè l p nhóm đ cùng nhau b o v cái gh quy n l c c a mình. Vì gh cái quy n l c, nh ng lãnh đ o c các ch đ đ c tài không ng n ng i nói “không” v i hi n tài. B i m t khi ng i hi n tài đ c tr ng đ ng thì r t khó duy trì cái gh quy n l c trong các ch đ đ c tài. Vì cái gh quy n l c, lãnh đ o c các ch đ đ c tài s n sàng h i ng i trung l ng vì ng i trung l ng luôn đ i đ u v i b n ng i tham lam quy n l c. Vì cái gh quy n l c, lãnh đ o c các ch đ đ c tài không ng i liên k t v i ngo i bang – hay t h n là ch u thu n ph c, l thu c ngo i bang – đ duy trì ch đ đ c tài c a mình. Tóm l i, các ch đ đ c tài luôn tìm trăm ph ng ngàn k đ duy trì cái th đ c tôn lãnh đ o c a mình.

Ngoài quy n l c, ti n b c là đi u không th thi u c các ch đ đ c tài. Có quy n t s có ti n vì các ch đ đ c tài không có ch cho s giám sát c a ng i dân. Ti n t tham nh ng. Ti n t b o kê làm ăn phi pháp. Ti n t ngu n l i bán tài nguyên thiên nhiên c a qu c gia. Ti n t mua r bán đ t s n ph m c a ng i dân. Ti n t đ u t xây d ng đ t n c do quy n l c mà có.

Ngay sau khi ông T ng th ng Mubarak c a Ai C p t ch c thì Chính ph Th y Sĩ đã ra l nh phong t a tài s n c a ông Mubarak (1). Cũng theo bài báo đăng trên m ng Yahoo này thì gia tài c a ông Mubarak kho ng ch ng t 40 t đô la đ n 70 t đô la. N u tài s n c a ông Mubarak là 40 t đô la thì trong vòng 30 năm c m quy n, ông Mubarak ki m đ c 1 t 300 tri u đô la m t năm. Còn n u tài s n c a ông Mubarak là 70 t đô la thì trong vòng 30 năm c m quy n, ông Mubarak ki m đ c 2 t 300 tri u đô la m t năm. Dù là 40 t hay 70 t, thì m t năm mà ki m đ c h n 1 t hay 2 t đô la đ u là nh ng s ti n kh ng l . Và t t nhiên là s ti n kh ng l này c a ông Mubarak không ph i có đ c t kinh doanh chân chính mà s ti n kh ng l này có đ c nh vào cái gh quy n l c c a mình.

Ngoài ông T ng th ng Mubarak c a Ai C p, có th đi m tên m t s lãnh đ o c a các ch đ đ c tài khác.

- Ferdinand Marcos c a Phi Lu t Tân

- Laurent Bagbo c a B Bi n Ngà (Cote d'Ivoire)

- Zein al-Abidine Ben Ali của Tunisia
- Saddam Hussein của Iraq
- Haji Muhammad Suharto của Indonesia
- Jean-Claude ‘Baby Doc’ Duvalier của Haiti
- Muammar al-Gaddafi của Libya
- Mobutu Sese Seko của Congo (hay còn gọi là Zaire)
- Augusto Pinochet của Chile

Như đã trình bày ở trên, vì quy phạm lỗi và lòng tham vô đáy để vùi vệt cho dục tủy của mình, lãnh đạo các chế độ độc tài phản bội bắt buộc “áp bức và bóc lột” người dân của mình. Nhà tù, không cho phép tự do báo chí, không cho phép người dân phản đối, xây dựng bộ máy chính quyền để phục vụ giới lãnh đạo cùng những nhóm lợi ích thay vì phục vụ người dân. Đó là hình thức “áp bức” mà các chế độ độc tài vốn thích dùng. Bóc lột thì tham nhũng, những nhu cầu người dân về những luật lệ, giải quyết hòa bình. Mọi những đàn áp tàn nhẫn uất ức những lợi ích không có hiệu quả kinh tế. Đầu tư những công trình lớn, hoành tráng những lợi ích cho phục vụ giới có tiền thay vì phục vụ người dân nghèo trong xã hội. Nền mua quan bán chức cũng là điếu thủ thông thường trong các chế độ độc tài.

Như giới thiệu ở trên, tội phạm áp bức và bóc lột của lãnh đạo các chế độ độc tài sẽ khiến người dân nổi dậy phản đối. Chế độ hơn một tháng sau ngày người dân Tunisia xuống đường mà Tổng thống Ben Ali của Tunisia phải trốn chạy sang Arab Saudi. Chế độ của dục tủy một tháng mà ông Tổng thống Mubarak của Ai Cập phải từ nhiệm. Có thể nói rằng, hai cuộc cách mạng ở Tunisia và Ai Cập ở đầu thế kỷ XXI này vĩ đại hơn những cuộc cách mạng đòi Tự Do và Dân Chủ trước đây. Vĩ đại vì cả hai cuộc cách mạng này chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn. Vĩ đại vì không có nhu cầu máu đổ thét rú như vốn thường thấy trong các cuộc cách mạng trước đây.

Vĩ đại vì quân đội của hai nước này biết được S. m. ng của mình cũng như biết được Chân lý của thời đại. Ngoài ra, chúng tôi nghĩ rằng cũng nên khen hai ông lãnh đạo của Tunisia và Ai Cập. Dù gì thì trong họ vẫn còn chút “liêm s” để họ quyên hành thay vì mù quáng để họ có thể gây ra những hậu quả khôn lường đối với nước mình!

II. Nhà nước Pháp quyền bản văn

Cách đây hơn 2 thế kỷ – còn nữa nói chính xác là 234 năm. Có một cuộc cách mạng giành được lập tức nghĩa thực dân. Nhưng có lẽ cuộc cách mạng này ít được sách báo trong nước chúng ta nhắc đến, hay ca tụng vì cuộc cách mạng này không đi theo con đường của Marx và Engel (Mà không đi theo Marx và Engel cũng đúng thôi. Vì lúc đó Marx và Engel còn chưa chào đời thì đi theo theo nào được). Đó là cuộc cách mạng giành được lập của người Mỹ, một cuộc cách mạng hết sức vĩ đại vì là sự khởi đầu của một móng vững chắc của chế độ dân chủ pháp quyền trên toàn thế giới.

Ngay sau khi nước Mỹ giành được độc lập từ Anh quốc, ông Washington đã trở thành Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ. Ông Washington từ chối hai nhiệm kỳ và vì hậu quả không làm Tổng thống cho đến chết. Nước Mỹ giành được lập cách đây 234 năm. 234 năm trước, vào cái thời làm vua, hay làm lãnh chúa là một điều bình thường cho những ai nắm được cái cơ hội ngàn vàng này. Tuy vậy mà ông Washington chỉ làm Tổng thống đúng 2 nhiệm kỳ mà thôi.

Không những vậy, trong thời gian làm Tổng thống vào thời kỳ phôi thai của nhà nước Dân chủ theo chế Tam quyền phân lập của nước Mỹ, ông Washington còn có đóng góp những gì không cùng được phái vĩ ông nên thành lập được phái đại lập. Do đó, thay vì được trở theo kiểu được tài, Nhà nước Dân chủ của Mỹ đã hình thành và được vững trong 234 năm qua. Người dân Mỹ chưa bao giờ quên những kỳ oánh bao giờ. Người được của Tổng thống thì có quyên hành từ thời kỳ. Nhưng khi rời Nhà trắng thì làm dân thường. Tuy nhiên không có chuyện của việc véo hay quyên lịch ngẫm sau khi rời Nhà trắng gì cả. Các sự gia của Mỹ không cần phải tỏ lòng chu đáo cho ông Washington. Ông lấy một người đàn bà góa làm vợ. Cũng chẳng sao. Ông không có con nối dõi. Cũng chẳng sao. Trong hai nhiệm kỳ làm Tổng thống, ông Washington đã có những chính sách sai lầm. Cũng chẳng sao. Bởi đó mới là ông Washington – người Cha già của nước Mỹ. Đến nay, người dân Mỹ vẫn dành cho ông Washington một chế độ trang trọng trong trái tim của mình.

Sẽ dĩ chúng tôi hơi dài dòng vì trên thế giới này không thiếu gì người trở thành lãnh tụ của quốc gia sau khi làm cách mạng – nhất là vào thế kỷ XX. Nhưng lãnh tụ cách mạng thế kỷ XX

thông qua thành lãnh tụ và cũng thông qua làm lãnh đạo cho dân chúng không thể bỏ quyên lộc của mình. Lenin cũng chết già chết không bỏ quyên lộc. Mao Trạch Đông cũng thế và không những vậy – đến lúc chết, Mao Trạch Đông vẫn sẵn lòng hiến chết những ai mà ông ta nghĩ rằng sẽ làm hại cho cái ghế quyên lộc của mình. Ông Bức Hàn thì có dòng họ Kim thay nhau làm lãnh đạo. Kim cha truyền cho Kim con và giờ đây Kim con đang chuyển giao quyên lộc cho Kim cháu. Còn hai anh em của đồng chí Fidel Castro ở Cuba thì đến khi rằng rằng một mớ mớ dám mớ miến ngấm thía nhấm rấm “Mô hình nhà nước XHCN của Cuba đã thất bại”! Những cái hai anh em nhà Cuba vẫn khăng khăng ôm cái ghế lãnh đạo chết vẫn không chịu buông xuôi để cứu đất nước Cuba ra khỏi lổm than.

III. Thay cho lời kết

Theo đuổi đến cuối thời gian, và những gì lịch sử ghi lại, có thể khẳng định rằng chỉ có Nhà nước Pháp quyền do dân vì dân thì mới bần vãn. Và cũng chỉ có Nhà nước Pháp quyền bần vãn mới trường tồn.

Nguyễn Trung